

Sygn. akt III KO 22/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie J. G.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 maja 2020 r.,

wniosku J. G. - syna J. G.

o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w

G. z dnia 10 grudnia 2010 r., sygn. akt XI Ko (...) utrzymanym w mocy

postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 02 lutego 2011r. w sprawie II

AKz (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. G. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 grudnia 2010r. w sprawie XI Ko (...) utrzymanym w mocy orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 lutego 2011r. w sprawie II AKz (...).

W treści tego wniosku autor wskazuje na to, że prowadzone w tej sprawie postępowanie nie doprowadziło do zasądzenia na jego rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia, choć oczywistym jest, że ojciec wnioskodawcy jest ofiarą

zbrodni komunistycznych, był pozbawiony wolności, a jego aresztowanie miało związek z tzw. „sprawą [...]” z 1949r. – pożarem hali produkcyjnej w Zakładach Mechanicznych im. [...], które skutkowały falą represji wobec pracowników tych zakładów.

Nie negując okoliczności, iż ojciec wnioskodawcy był tymczasowo aresztowany do wskazanej wyżej sprawy przez okres blisko 3 lat oraz tego, że ówczesne władze komunistyczne nadały tej sprawie wymiar polityczny, zauważyć trzeba przede wszystkim to, iż nie zachowały się prawie żadne dokumenty dotyczące ojca wnioskodawcy, a w szczególności powodów jego aresztowania i co istotniejsze, zwolnienia. Brak też jakichkolwiek dowodów, które pozwalałyby na przyjęcie, że J. G. w okresie poprzedzającym zatrzymanie lub szerzej, po wojnie, zaangażowany był w prowadzenie jakiejkolwiek działalności o charakterze niepodległościowym.

To właśnie te okoliczności doprowadziły do oddalenia wniosku o stwierdzenie nieważności orzeczenia Wojskowego Sądu Rejonowego w G. (o umorzeniu postępowania) w trybie ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991r. Nr 34, poz. 149 ze zm.).

Jak wskazuje sama nazwa przytoczonej powyżej „ustawy lutowej”, nie daje ona podstaw do ingerencji we wszystkie orzeczenia zapadłe „w okresie stalinowskim”, choćby były one rażąco niesprawiedliwe, a jedynie jest szczególnym aktem prawnym, który pozwala na uznanie za nieważne tych rozstrzygnięć, które zostały wydane wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

W niniejszej sprawie brak dowodów wskazujących na to, aby wydarzenia z 1949 roku w E., były efektem podjętych działań na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a także aby ojciec wnioskodawcy zaangażowany był w działalność jakiejś „organizacji podziemnej” działającej na rzecz odzyskania przez Polskę pełnej niepodległości, czy też dla tego celu podejmował indywidualne działania.

Ponieważ brak jest nawet tekstu postanowienia o umorzeniu postępowania wobec ojca wnioskodawcy, nie wiadomo, czy nie nastąpiło to dlatego, że ówczesne organy ścigania doszły do wniosku, że zarzucanego podejrzanemu czynu nie popełniono, lub że nie zawierał on znamion przestępstwa (takie rozstrzygnięcie jawi się dziś jako najbardziej prawdopodobne). A zauważyć należy, że taka podstawa umorzenia i w oparciu o ówczesnie obowiązujące przepisy prawne pozwalała ubiegać się o odszkodowanie.

Taka konkluzja legła u podstaw oddalenia wniosku postanowieniem z dnia 10 grudnia 2010r.

Obecnie J.G. złożył wniosek o wznowienie omówionego wyżej postępowania. Wniosek ten jednak nie został oparty na żadnej z podstaw wymienionych w Kodeksie postępowania karnego. W szczególności nie wskazano w nim żadnych nowych dowodów, które ujawniłyby się od czasu prawomocnego zakończenia ówczesnego postępowania o stwierdzenie nieważności, a które pozwalałyby na przyjęcie, że niewątpliwe represje, których doznał ojciec wnioskodawcy, były związane z prowadzeniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

W tej sytuacji, taki wniosek należało oddalić jako oczywiście bezzasadny, w trybie art. 545§3 k.p.k., bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Pouczenie: na niniejsze postanowienie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od daty doręczenia .